

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Friderici Forneri Theologiae Doctoris Canonici Ecclesiae
Collegiatæ diui Stephani Bambergæ, De Temulentia
Malo, Eiusque Remediis, Variis Item Scitv Ivcvndissimis,
nec non vtilissimis de rebus, quæ in ...**

Förner, Friedrich

Ingolstadii, 1603

Cap. XIX. Remedium quintum; Breuitas delectationis è Temulentia
perceptæ cum sequentibus tormentis comparata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45433

CAPVT XIX.

Remedium V.

Breuitas delectationis è Temulentia percepta, cum sequentibus tormentis comparata.

Superius quoq; disertum non nihil, de huius delectationis mira breuitate: Verum quia *δὲ καὶ* *καλὸν*, Et quod cognitu necessarium, subinde repeti, Plato quoq; permittit, obiter nonnulla superioribus adiiciemus.

Consistit primò, huius vitij Delectatio, non in maiori loco, quàm duorum digitorum, non in longiore tempore, quàm forsan duorum momentorum, quibus guttur permeat potus, tu videris, an obstant leuem, ac momentaneam voluptatem, conueniat, te tot miseriis, quas longè ac latè priori libro recensuimus, subiicere? Voluptas illa breuissima vbi transferit, vbi euanuerit, à gutture, animam relinquet tristem, atq; desolatam in conscientia. Sin autem voluptas illa vincatur, est quod plurimum gaudeat, ac lætetur, iuxta illud aureum Auli Gellij verbum. *Si quid feceris cum labore, labor abit, & honorum manet: Si quid turpe cum voluptate, voluptas abit, turpitudine manet.* Quod in hoc vitio valdè conspicuum, cuiusq; experto.

Quanta verò dementia est, tam breuiuscula illecebra, tot cruciatus comparare? tot pœnas sibi met infligere? tot flagella, tot cruces, tot rotas, quasi in proprium caput cumulare? præcedunt eam delectationem tormenta; comitantur quoque, & sequuntur.

Qui præambulones? ardens sitis, & anhelans cupiditas, quæ temulentos plurimum excarnificat, do-

Locus delectationis è vino percepta angustissimus: Et tempus duorum momentorum.

In notis huius Atticis Sententia perillustrat

Tormenta Ebrietatem præcedentia.

Concomi-
tantur Te-
mulentia-
am tor-
menta.

Prou. 23.

Sequentia
Ebricitate
tem tor-
menta.

Interprete
Henrico
Stephano
in Senten-
tiis.

3. Tristitia.

Apud Sto-
be. ser. 18.
de incon-
tinentia.

nec vino potiantur. Qui comites latera cingentes? Dolor, quod non ingentes illico amphoras ingerere possint, quod sitis non sit acrior, ut plurimum absorbere vini queant. hoc non credas? Cur ergo balsamenta adhibent? Cur aridos ac salitos cibos? Cur pipere, Zingibere, & aliis aromatibus conditos hios? Quibus ardorem ac siccitatem excitent, unde sinitur, ut multum vini capere valeant; Atque student calicibus epotandis, vacantes potibus, & dante symbola.

Qui huius delectationis dolores pedissequi? stomachi distentio, capitis vertigo, nausea, vomitus, mentis ac sensuum alienatio. Taceo infinitos morbos, pretereo eternas inferni poenas, ac flagella, quorum quedam saltem, si antea quam vinum degustasset, quis experiri debuisset, nec vi adhibita, ad bibendum immodice, impelli potuisset, quod etiam Comicus quidam Græcus aduertit.

*Si factus esset antequam quis Ebrius,
Caput granare iam soleret crapula,
Potare nemo vellet vnquam largius,
Pœnam sed istam se manere, haud cozitans,
Ad pocula avidus est, meraca, quilibet.*

Verum nihil ista temulentos morantur, ubi dolor abierit, illicò ad antiquam reditur Syluam, iuxta illud Ouidij.

*At nunc tanta meo comes est insania morbo.
Saxa memor refero rursus ad icla pedem.*

Quid hinc emolumentum? Antisthenem audi, *Friv-
tiones ac voluptates que non per ianuas ingrediuntur,
opus habent aut sectione, aut helleborismo, aut fame ma-
cerari, ut malas poenas luat illa ingurgitatio, quam bre-
uissime voluptatis gratia admisimus.*

Certe

Certè magno hæc delicias emit, qui cum iis au-
 starij loco, gehennam sibi comparat, nec magni fa-
 cturam suam, qui mauult eam ad æterna suppli-
 cia condemnare, quàm leuicplam aliquam volup-
 tualam amittere. Quæ hæc dementia? primum vt
 vides, omnis ea suauitas Temulentie, infinitam pro-
 pè coniunctam habet amaritudinem. Quin imò si
 quod non est, eam faciamus merum, mel ac Saccha-
 rum, quam fugax est? Quàm breuis? quàm exiguo
 durat momento? duret verò etiam centum aut du-
 centos annos, quantulū hi sunt præ illa cruciatuum
 infinitate? Preclare D. Ioan. Chrysoſt. Insanum esse
 eum, qui vt semel iucundo somnio frui possit, per totum
 vitæ tempus se grauissimis cruciatibus torquendum of-
 ferat. Vos id facitis ò temulenti, imo non solum to-
 tius vitæ, sed intolerabiles vobis, atq; perpetuos cru-
 ciatus conciliatis. Quod vtrinq; , mentis ac cogita-
 tionum statera iustè ponderatum, efficacissimum
 erit, ad Ebrietatem euiciendam, remedium.

Epist. 5.
 ad Theo.

CAPVT XX.

Remedium VI.

Perennis ac cœlestis illius conuiuij meditatio.

Non absq; graui, atq; vrgenti causa, existiman-
 dum, Prophetam Ioëlem ita serio inclamasse
 Ebrios. *Expergiscimini Ebrij, & flete, & ululate,*
 omnes qui bibitis vinum in dulcedine, *Expergiscimini,*
 inquit, è veterno illo quem crapula vobis peperit,
 & fletibus atque lamentis, vestras deplorate cala-
 mitates, *qui bibitis vinum in dulcedine,* qui pro tam
 fugaci delectatiuncula, æternum illud & omni vo-
 lupta-

Ioel. i.